

A tónusos és a klónusos görcsök mindenesetre egyre hevesebben váltakoztak, amitől a fiatalember nyakának feszítő izmai ellazultak, s ezért az ellentétesen rángatózó test valósággal dobálta az élettelen fejet a piros párnán. Figyelt, várta, s adódott is egy alkalmas kis pillanat, amikor a rózsaszín flakont mégiscsak sikerült ügyesen belöknie a fogak közé. Közben mintha egyre hangosabbá vált volna a fejük fölött az értelmetlen kiáltozás.

Ráadásul újabb vendégek érkeztek, s épp a legrosszabb pillanatokban. A földön küszködő test, az előtte térdeplő férfi hosszú lába, a felfordult asztal és a mindezek fölött hangosan méltatlankodó természetes asszonyosság miatt éppen csak be tudtak lépni, illetve ketten kint rekedtek. Két rémült kamasz lány, akik kíváncsian néztek be a kissé mindig párás szélfogón.

(Folytatása következik.)

Jules Laforgue

VIDÉKI HOLD SIRÁMA

Oh szépséges Hold, te kitelve
Kövér vagy, mint a jószerencse.

Takarodó üt messzi zajt,
Hivatalnok úr hazatart.

Szemből szól egy zongora hangja.
A téren oson át a macska.

A vidék már elszenderül.
Egy akkord még végezetül,

S ablak zárul a zeneszóra.
Ekkortájt hány lehet az óra?

Csendes hold és táj, néptelen.
Mondjuk azt erre: Úgy legyen?

Beh műkedvelő vagy te, Hold, oh,
Te minden égaljon hasonló,

Láttad tegnap a Missourit
És Párizs város sáncait,

Kék fjordokat a norvég parton,
Tengert, sarkot – számon se tartom!

Boldog Hold, megpillanthatod,
Órájuk ez, nászutasok

Im sereglő fölvonulása!
Útnak eredtek Skóciába.

Csuda látvány, télidei,
Ha versem szó szerint veszi.

Hold, te csavargó holdvilágunk,
S ha cseresznyézni egy a tálunk?

Gazdag éj! belehalok én,
A vidék szívem közepén.

Lám a Hold, ez a drága néne
Vattát gyömöszölt a fülébe.

EGY MÁJUSI LÁBADOZÁS SIRÁMA

Lábadozom, legyöngültség dönt ma ágynak,
Panaszom kék mintájú takarómnak árad.

Untat, hogy napnyugta bája idézze fel:
Szemközt a hölgy járókelőkre mint figyel.

Ha a Halál lényemet egyszer kirotálja,
Többé nem ülne ki esténként ablakába?

Halál, teljes Halál, örökké bús kuvik
Az éj hiteles semmijén sivalkodik.

S íme csupa hallucináció a lelkem.
Letörök, mielőtt sorsom kihüvelyeztem.

Hány est akad ehhez hasonló, májusi!
Egyhangú élet, a szívemet keményíti.

Sok apró nyomorúság megfoszt már eszemtől,
De most tudom, mi lesz a további teendő.

Ki álmodott rólam? Sejteném legalább!
Nők lelke derül rád, aztán jó éjszakát,

Se hit, se hang. Divatos lelkük újra horgol,
Nézzétek csak őket, közönyös fonalakból.

Szertenevetnek, ám árnyat arcukra vet
Lecsúszott Krisztus és sok más gyanús egyed.

De áldásom falusi nagy tejescsuporra,
Bárcsak az én csókom kemény ajkára forrna!

Senkit sem vádolok, jóllehet úgy hiszem,
Megtehetném, mivel ismert volt jó szívem.

Ugye, tudjuk, mi a törlesztendő adósság,
Arany Szív, átjárnak irodalmi arómák,

És rólad azt, a Góg szeszén csávált agyunk,
Előbb fél-gyász az út, melyen elindulunk.

Metafizikai, pro primo, rettegésem
Háztáji keservekre fölcseréltem.

Egy-két csip-csup csömör – utazni, irgalom,
Pár évig legalább idegen utakon...

Homlokom mártani tenger vizébe, nyári
Hőségben, a korai reggelnek nekivágni,

Számlálni tornyokat, s megülni, ha meszelt
Házak vakítanak, s a forróság levert.

Békés Gangesz-parton, álomi Indiákon
Mennyi telepem és tartalék függőágyam!

– Kigyúl a lámpafény, és itt a lágy tojás.
A bizonyosság ime: bolond lábadozás.

NÉMELY BOSSZÚSÁG SIRÁMA

Csillagrendszerek naplementje!
Milyen hétköznapi az Élet...
Ötlettelen, gyaló legények
Voltunk, ezt védj jól az eszedbe.

Hány elképesztő vallomásra
Már menet közben volna kedvünk
Fittyet háyni, hogy igyekeztünk
Mí pózolgatni egyre-másra.

Erét fakasztanánk a Csöndnek,
Meggzegnénk csevegés tilalmát,
A rangelsőbbség bonyodalmát:
Belesavanyodtak a hölgyek.

Duzzognak, s ajkukon a lényeg,
Hirdetik a földön ezerszám:
Legfőbb esztétikai listán
Imádandók ezek a lények.

Elvesztett gyűrűjét keresnénk,
Int magához az egyik dáma,
(Üres telken hogy a csudába?)
S mondogatja: SZERELMI emlék.

Imádandók ezek a lények.

Rába György fordításai

POJÁCÁK

I

Nyakuknak merő oszlopára
Mereven felszökken, *idem*,
Kenceficétől szőrtelen
Orcájuk nagy vízfejü spárga.

Szemük kába a végtelen
Megbocsátás ópiumától,
Bohóc-szájuk úgy bűvöl-bájol.
Mint furcsa nagy muskátlifej.

E száj hol elrekedt csatorna-
Nyílás, amely jéggel teli,
Hol meg éppen földöntuli
Transzcendens mosolyú Gioconda.

Lisztes pofájuk fekete
Selyem tökfedőbe csavarva,
Nagy lúdtalpuk klaffog kacagva,
Orruk fintorgó lóhere.

Gyűrűjük pecsétjébe zárva
A szent ganajtűró bogár.
Gomblyukukban pompázva áll
A parlagok pitypangvirága.

Azúrt falnak, kék égi színt.
Máskor meg éppen főzeléket,
S rizst, mely kosztümüknél fehérebb,
S kemény tojást meg mandarint.

Sápatagok e nagy családjá,
Istenhez nincsen sok közük.
Hisz': „Minden a leggyönyörűbb
E leggyönyörűbb karneválba!”

II

Holdból kapott igék
Szívükre tetoválva,
S mindjük fő tudománya:
„Meg kell halni, komék!”

Ahol szűzet temetnek,
Buzgón kísérik őket.
Nyakukat úgy vivők,
Mint kik gyertyát emelnek.

Fárasztó egy szerep,
Kívált mert hazatérve,
Nekik nem jut becézve
Hű hitvesi kenet.

E sok holdbéli dendi,
 Ki válogatni rest,
 Szőkét-barnát vegyest
 Kész körülédelegni.

Mert e nép ám blazírt,
 S ha tán elő is fordul,
 Hogy Szoknyáért bolondul
 (Mi sebre kötöz írt),

Higgyétek el, csupán csak
 Hogy jusson egy kebel,
 S ha nem, hát párna, mely
 Tudós fejükre várhat.

Nyakuk meresztve, míg
 Teszik, hogy mit se tudnak,
 Hangjukkal sűgva-bűgnak,
 De csalfák szemeik.

– Erkölcsük tiszta-kényes,
 Jobb már nem is lehet
 (Akár a kromlecek,
 Vagy a nagy gyárkémények).

III

Mert éjente szobrok körül
 A parkok mélyén leskelődnek,
 De csak lepleket viselőknak
 Nyujtják karjuk – ígéletül.

Kettesben maradva a Nővel,
 Olyanok, mint egy *harmadik*,
 Holnap, tegnap – mindegy nekik,
 S *szívből* semmit se várnak ők el.

Elfúlt hangon, révetegen
 S őrzöngve esküsznek: „Szeretlek!”
 Aztán egyszeriben lehülnek:
 „Ha nem, hát nem, jó istenem!”

Míg a nagy Ó, magafeledve
 – Micsoda holdkór szállta meg? –
 Karjukba omlik, a bevett
 Illemnek nem épp megfelelő.

IV

Köpenyujjuk mint fűzfa, lig-leng,
S a mély megbánást színlelik
(Hát hevesek voltak kicsit),
Aztán vadul járják a dzsigget,

S bőgik: „Angyal! Lelkünk rokon!
Örökké!” – s közben azt gondolják:
Na most már gyorsan rá a spongyát!...
S tőlük ezt ne is vedd zokon,

Mert az ötletre, hogy akadna
Századunkban is nő, aki
Magát még komolyan veszi,
Olyat kacagnak ők, hogy csak na!

Követ rájuk ne dobjatok,
Kik egy bugyogónak bedőlnek!
Csak meg ne kövezzétek őket!
Ó, páriák, ó, pierók!

V

Kis ministránsai a Holdnak
S kiváló lunológusok,
Egyházuk bárkinek nyitott
S mindennél felvilágosultabb.

Úgy vélik – s szemük ráncban ül,
Papi ornátusuk világlik –,
Hogy a botrányos alvilág itt
Csak egy a száz kocka közül,

Mit Szerelem és Eszme vet,
Nyilván, hogy játszva ezt a játszmat,
Végre maguk is kihalásszák
A saját létértelmüket.

S hogy nincs köztük, ki többet érne,
De garniszállónak ne vedd,
Mít halhatatlanabb követ –
Hisz' egymásra vagyunk ítélve.

És végül is – egyszerűen –
E botcsinálta ellentétek
Mihozzánk fel amúgy se érnek,
S legfőbb tudás az *Úgy legyen!*,

A szép szerep az, drága társunk,
 Hogy életed teljesen éld,
 S ha le is törik a veséd,
 Az egészre csak rá se rántsunk.

Somlyó György fordítása

Bán Zoltán András

HÖLGYSZONÁTA (IV)

5. Egy bejzliben – Aztán Olgánál – Tándelei

Robert a folytatásban – mert kétségkívül már a kidolgozás („Durchführung”) volt ez, mi több, a finálé kezdete – rájött, hogy a szavak zavarják a gondolkodásban, következésképp a kidolgozásban is. Ezért elgondolta, hogyan lehetne szavak nélkül gondolkodni, de úgy elmerült gondolataiban, hogy később el sem tudta gondolni, hogyan kerekedtek fel Olgával a parkban, és miként indultak el a városba – ráadásul Olgát, mint hamarosan kiderült, egészen másként hívták a valóságban, ám Robert Wolfgang néven mutatkozott be, így aztán nem sérült az álnevek képzeletbeli rendszere. Azt ugyancsak eltitkolták egymás előtt, hogy magyarok; Robert szándékosan, Olgáról nem tudni, miért. Egyébként sem sokat beszélgettek. Némán és véletlenszerűen kapcsolódott egymáshoz a parkbeli két test. Kurz und gut: Annyi bizonyosnak látszik, hogy mintegy karonfogva indultak el a Volksgartenből; Robertnek ekkor tűnt fel Olga kissé vonszolt, széttett lábú járása. Ezzel a vonszolva haladással jutottak ki a zöldből, vettek búcsút a zeneköltőszobroktól, de nem a Ring, hanem a Hauptstrasse irányába fordultak, át a Bécs-patakokcán, miközben a mocskos víz a következő szavakat mosta bele barátunk füljárataiba: „Wiener seid froh!”, amire Robert csakis azt dalolhatta: „Oho, wieso?” Ha valaki távolabbról nézte volna őket, bizonyára elcsodálkozik ezen a hevenyészve összefércelt párocskán. De – Robert legalábbis így gondolta – nem nézte őket senki. Az ábrázolásnak ez a síkja elmaradt ezúttal. Végigvonszolódtak valami forgalmas főutcán – az egyik sarkon a Tritonus vonósnégyes felléptét hirdető plakát rázkódott a könnyű szélben; aztán betértek egy mellékutcába, legyen, mondjuk, a Girardigasse –, fölhaladtak egy emeletnyi lépcsőt, így hamarosan elérték Olga nyilvánvaló úti célját. Ha jól írom, akkor most egy első emeleti bejzliben ültek, Olga bécsi szeletet kért a nyilvánvalóan ismerős bejzlisnőtől, Robert csak bort; igaz, hamarosan újdonsült barátjánője előtt is harmatozott egy negyedliternyi zöld veltelini az asztalra kiterített kották mellett.

Ez jól kezdődik. Noha már a folytatás.

Gondolta Robert.

A zöld veltelini valójában sárga. Mustsárga, mondhatni.

Gondolta Wolfgang maszkjában Robert.

Gondolta Robert Wolfgang álarcában. De mivel csakis ő tudott az inkognitóról, ál-